

Jachtbuit en bijvangst

Zijn voornaam klinkt hetzelfde als de zes jaar geleden verboden vereniging waarmee hij geassocieerd wordt. Marthijn Uittenbogaard (48) behoort tot de weinige activisten die bereid zijn hun streven, het legaliseren van pedofilie, onder eigen naam te propageren. Zijn partner, de 32-jarige L., laten we hem Leo noemen, is dat niet. Een gesprek via Zoom.

door PAUL ARNOLDUSSEN
en RUDIE KAGIE

Vanaf zijn 25ste is Marthijn Uittenbogaard actief in 'de pedobeweging'. "Heel veel ellende. Op de vroege ochtend van de vierde mei dit jaar drong een man met een mes mijn woning binnen. Hij kwam schreeuwend de trap op en riep: 'Ik ga je vermoorden!' Vriend Norbert was te logeren, die sliep in de andere kamer. Hij hoorde iets, die kereel stond naast m'n bed met een mes. Norbert greep naar een honkbalknuppel, die heeft hij klaar liggen voor het geval dat, en sloeg hem dat mes uit handen. Die man vluchtte het huis uit en stond nog een tijdje in de tuin van de buren te schreeuwen van: 'Ik maak ze af!'

thans geen aanleiding is tot aanvullende beveiliging', terwijl er in het geheel geen beveiliging van ons en onze woning is. Er is godverdomme iemand in je huis geweest met een mes. Je wordt vogelvrij verklaard."

In januari kreeg Uittenbogaard huiszoeking. "Waarschijnlijk verdacht vanwege de voortzetting van de verboden organisatie Martijn, maar er ligt nog geen aanklacht en is er geen dossier. Men heeft vele dozen meegenomen: het oude Martijn-archief, alle magazines die de vereniging heeft uitgegeven, NVSH-nieuwsbrieven, computers, telefoons, adresboekjes – alles. Ik heb nog niets teruggezien. Een paar maanden later kwamen ze nog een keer, toen hebben ze m'n Playstations meegenomen."

Bij andere pedo-activisten viel de politie tegelijkertijd binnen. Uit wat Uittenbogaard over dossiers heeft gehoord, concludeert hij: "Ik ben afgetapt en mijn personal messages op Twitter zijn afgetapt, Skype, e-mail, mijn telefoon... allemaal afgetapt."

Bij die huiszoeking werd Leo gearresteerd. Hij was 'bijvangst'. Leo: "Ik kreeg een WhatsApp van iemand: weet je wat er bij jou thuis aan de hand is? Ik ben meteen naar huis gefietst. De politie onderzocht mijn tas en vervolgens werd ik gearresteerd op verdenking van het voor-

ze in hun jeugd leuk vonden. De seksattributen lagen niet in wat ze de kinderkamer noemen, maar het was een vibrator die in mijn eigen nachtkastje ligt. Voor eigen gebruik. Het is *wishful thinking*: ze willen graag iets zien en daardoor zien ze het. Ze weten dat ik partner van Marthijn ben en gaan er dus vanuit dat ik pedofiel ben. En ik ga met kinderen en hun ouders om. Ik heb vrienden, dan vraagt zo'n moeder soms: ik kan het even niet aan, kun jij ze meenemen? En dan neem ik ze mee naar een pretpark of een museum en daarna breng ik ze weer thuis. Ik doe ook veel vrijwilligerswerk en daar was iedereen altijd heel positief over mij. Dan gaat de politie bij hen langs en zegt: hij is opgepakt wegens seks met kinderen, kinderporno blabla... en dan zeggen ze: ja, we vonden het altijd al een goede figuur, we kregen niet goed hoogte van hem. Mensen die altijd vriendelijk tegen me waren, als ik ze nu op straat tegenkom, gaan ze schelden."

"Marthijn ook, hij mag in bepaalde gebouwen niet komen omdat hij is wie hij is. Marthijn en Norbert de Jonge worden bij sport-scholen geweerd. Marthijn kan geen bankrekening openen. Mensen zeggen dat hij te vaak het woord fascisme gebruikt, maar het begint er wel op te lijken. Dat Marthijn bepaalde winkels niet in mag, dat je een loodgieter nodig hebt, maar niemand wil je helpen... Dat al je vrienden je in de steek laten omdat ze bang zijn om

paar keer undercover bij hem op het werk geweest, daarna in uniform. Zijn baas zei tegen hem: als je met Leo blijft omgaan, verlies je je baan."

"In het Huis van Bewaring heb ik een half jaar vastgezet, waarvan tien weken in isolement. Geen menselijk contact gehad. Een cel zonder televisie, geen krant, je mag geen gebruikmaken van media. Eén uur per dag mag je luchten in een hok van zes vierkante meter, met tralies – dus dat is eigenlijk ook een cel. Je ziet geen bomen en geen lucht. Ze noemen dat beperkingen – een methode om mensen te breken."

Uittenbogaard weet dat er betere tijden zijn geweest. "Jarenlang gold seks met kinderen tussen twaalf en zestien jaar als klacht delict, wat inhield dat het op papier strafbaar was, maar het was alleen vervolgbaar als er een officiële klacht lag. Ouders mochten klagen, de kindbescherming, maar justitie mocht er zelf geen strafzaak van maken. In 1980 verscheen het eerste nummer van het blad *Martijn*, in 1982 werd de vereniging opgericht. Toen Martijn vijf jaar bestond, was de voorzitter van het COC aanwezig, Henk Krol van de *Gay Krant* kwam een toespraak, Tweede Kamerlid Hein Roethof van de PvdA was er, hield ook een toespraak. Politici als Ed Nijpels en Edward Brongersma

Dat deed hij totdat de politie kwam. Hij is meegenomen, maar werd al na een paar dagen vrijgelaten. Vermoedelijk is hij een psychiatrische patiënt. Hij heeft een plaatsverbod gekregen, zijn zaak moet nog voorkomen.”

De keren dat de bakstenen door zijn ramen vlogen, zijn niet te tellen. “Vroeger kwamen ze hier elk weekend binnen. Ik heb nu ruiten van polycarbonaat, dat scheelt. Mijn adres gaat rond in pedojaag-groepen op Facebook en allerlei sites. Die hebben vele duizenden leden.”

Vriend Norbert is Norbert de Jonge, een van de oprichters van de PNVD, de Partij voor Naasteliefde, Vrijheid & Diversiteit, beter bekend als de Pedopartij. Daar is Uittenbogaard geen lid van. “Eerlijk gezegd uit angst. Ik was wel betrokken bij de oprichting in 2006, niet bij de her oprichting dit jaar. Die partij is vooral heropgericht omdat het verbieden van een partij ingewikkelder is dan een vereniging.”

Beveiliging? “Daar heb ik om gevraagd. Krijg ik een brief dat ‘er

‘Ik ben partner van Marthijn en ze gaan er dus vanuit dat ik pedofiel ben’

bereiden van gewelddadig kindermisbruik. Dan doelen ze op het stanley mes en tiewraps, dat zijn kabelbindertjes. Ze vonden in die tas ook een onderbroek van mezelf en een kinderonderbroek. Dat is omdat ik oppas op kinderen van vrienden, dan wil ik goed voorbereid zijn. Er zaten ook pleisters in die tas. En een SOS-bandje, dat een kind om kan doen, waar mijn telefoonnummer op staat. Stel dat een kind wegrent, dan voel ik me verantwoordelijk en kan een kind iemand vragen om dat nummer te bellen.”

“Dan hebben ze het over een volledig ingerichte kinderkamer met seksattributen. Dat is geen kinderkamer. Er staat daar een bed en er zijn wat plastic poppetjes van stripfiguren. South Park, Pokémon. Veel mensen bewaren dingetjes die

verdwijnen. Het staat zo lang bij mij in de gedachte te worden, dan denk ik dat de vergelijking met de jodenvervolgeling aardig in de buurt komt. Om constant op je hoede te moeten zijn en je overal wordt afgewezen, nergens meer welkom bent. Eerst moesten we vechten tegen de maatschappij, nu zelfs tegen de rechtsstaat.”

“Mijn leven is helemaal gesloopt. Ik mag niemand meer zien. Bijna al mijn vrienden hebben me verlaten omdat ik verdacht word van een afschuwelijk misdrijf. Ik heb een contactverbod van de rechter opgelegd gekregen met de kinderen met wie ik een hechte band heb. Hun ouders hebben het voor me opgenomen, maar de politie stopt alleen in het dossier wat tegen me gebruikt kan worden. Ik kan niets meer. Als ik naar buiten ga, word ik uitgescholden. Ik heb alleen nog mijn partner en een jongen van 25 die hier één à twee keer in de week komt. Een andere man, ik heb jarenlang een relatie met hem gehad, durft niet meer met me om te gaan. Hij was de liefde van m'n leven. Die hebben ze van me weggerukt. De politie is eerst een

‘Ik vind niet dat je dingen mag verspreiden zonder toestemming’

waren voor het compleet schrappen van de zedenwetgeving of voor die twaalfjaargrens. Totaal andere tijd. De bladen die we toen publiceerden, namen ze nu in beslag. De JOVD was voor een leeftijdsgrens van twaalf jaar, de organisatie ondertekende een COC-petitie daarover; een jaar voordat Mark Rutte leider van de JOVD werd.”

“De strafbaarstelling van het kijken naar en in bezit hebben van kinderporno is er pas sinds 1998. Met de redenering dat kinderporno uitsluitend te produceren valt als je misbruik van ze maakt, ben ik het niet eens. Als je naar onthoofdingen door Al Qaida kijkt, ben je daar ook niet verantwoordelijk voor. Maar ik vind niet dat je dingen mag verspreiden zonder toestemming. Dus er zitten inderdaad veel haken en ogen aan.”

'Het OM leest mee'

Sidney Smeets, advocaat van Marthijn Uittenbogaard en Leo, vindt justitie vooral traag. Veel wil hij niet over de zaken kwijt.

"Het Openbaar Ministerie leest mee, het kan mijn verdediging schade doen."

Leo zat, vindt hij, wel heel lang vast, maar in dit soort gevallen mag dat, ook die isolatie. De zaak zelf vindt hij zwak. Die spullen die op misbruik zouden wijzen, zouden bij anderen zo niet worden geïnterpreteerd. Wat ook opmerkelijk is: de zaken worden behandeld door het Landelijk Parket in Rotterdam. Buiten het gebied van de verdachten. "Dat parket wordt ingeschakeld als het om een delict gaat met internationale aspecten. Daar heeft men nog wel het een en ander uit te leggen."

“Ik vind het ook belemmerend voor jongeren dat ze geen naaktfoto's of pornografische afbeeldingen van zichzelf mogen maken. Dat heeft erg met het taboe op seksualiteit te maken. Als je het onderwerp zo hysterisch benadert als nu gebeurt, los je juist niets op. Als je het kijken ernaar verbiedt, kom je in een soort totalitaire samenleving terecht. Ze scharen steeds meer onder kinderporno, ook foto's van geklede kinderen. Vroeger zei de wetgever: je mag mensen niet veroordelen op basis van wie ze zijn.

Dat is veranderd. Als iemand die niet bekend staat als pedo een naaktfoto in bezit heeft, is dat niet strafbaar. Bij anderen wordt het al snel tot kinderporno bestempeld.”

Uittenbogaard valt, je zou het mazzel kunnen noemen, ook op volwassenen. Maar hij stelt vast: “De massamedia hebben blijkbaar collectief besloten het onderwerp pedoseksualiteit niet meer te behandelen. Er wordt alleen gesproken over misbruik. Wetenschappelijke studies worden genegerd. Positieve ervaringen mogen niet

Waarom gaan Leo en hij niet lekker op een boerderijtje in Frankrijk wonen?

aan bod komen. Mensen zoals ik krijgen bijna nergens een eerlijk podium om op een normale manier te discussiëren. Daardoor krijg je die hetze en die heksenjacht.”

De vader van Uittenbogaard

was een welgestelde boer. Zijn moeder leeft nog en maakt zich vooral zorgen om zijn welzijn. De relatie met zijn broers en zus is goed tot redelijk. Hij is financieel onafhankelijk. Waarom gaan Leo en hij niet lekker op een boerderijtje in Frankrijk wonen? “Ik denk wel eens aan emigreren. Niet naar Frankrijk, want als het uitlekt, krijg ik daar misschien ook gedonder. Zuid-Amerika, ik weet niet, ver weg. Zoiets. Als ik mijn mening niet meer kan uiten, dan moet ik toch wel weg?”

Voor uw en ons welbevinden...

Toegegeven, zeer incidenteel zegt een abonnee wel eens op. Maar over het algemeen kan alleen de dood de lezer en **ARGUS** scheiden.

Goed nieuws: uit onderzoek blijkt dat Arguslezers een stuk ouder worden dan alledaagse stervelingen. Het speelse, onvoorspelbare, lang niet domme krantje is goed voor hoofd en hart.

een abonnement op Argus

Vierentwintig keer per jaar ploft **ARGUS** op uw deurmat, voor maar tweeënvijftig euro. Wees verzekerd van Boerstoel en Dresselhuys, van Pauka, Rawie, Luijters, Ross en tientallen andere medewerkers die het niet kunnen laten. Voor hun lol. En voor de uwe.

Ga naar arguspers.nl